

Ești mândrul soare

Lucian-Horațiu Hînsa

Mireasă-a timpului etern,
Stea a îndepărtării ce doar îngerii discern-
Tu m-ai fermecat cu-a ta magie
Renăscând în mine viață, renăscând o reverie .
Și mă-ntreb eu încă-o dată- sunt vrăjit de-o stea damnată ? Pedepsit , ca altă dată ?
Nu, nu!
Mierea vieții îmi ești tu,
Căci deși sunt doar un demon în veșmânt de blând amor
Raza ta cea adorată
Mă pătrunde-n vis ușor;
Și-mi dezleagă viața toată
Ieri-durere, azi-viitor.

Noapte fuge,
Demon plânge-
Niciodată gol din nou;
Viu adie
Steaua mie-
M-ai salvat din sumbrul hău.

Să mai aștept ceva banal ? Nu!
Nu cred că sunt temporal,
În diadema-ți de aur chipul îngeresc
Răsfrânge-o nemurire, răsfrânge-un vis ceresc.
Împietrit atemporal
Al meu suflet ancestral
Necuprinsul înflorește,
Limitările gonește.
Acum în mine se nasc doruri strămoșești,
Șiraguri de mărgel pe-altaruri din povești,
Generațiile trecute în veacuri de întuneric
Se nasc din nou în ceruri, se nasc în vis eteric.

Cu un ochi tu îmi ucizi visarea,
Cu un zâmbet tu îmi îndulcești onoarea-
În mine se împlinesc iubiri milenare
Minunato, îmi e clar - ești mândrul Soare.